

คนอินโดจีน

โดย เรวดี แสงสุริยงค์

ประเทศไทยมีชายแดนด้านตะวันออกติดต่อกับสองประเทศ คือ เขมร และลาว ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่ระหว่างประเทศ เวียดนามที่ถือได้ว่าเป็นประเทศเพื่อนบ้านอีกประเทศหนึ่งที่อยู่บนแผ่นดินอินโดจีน ทั้งสามประเทศมีลักษณะของคนที่คล้ายคลึงกัน หลายประการ เช่น เป็นคนเชื้อสายมองโกลอยด์ มีผิวสีเหลือง ริมฝีปากบาง ผมหยัดตรง ศีรษะกลม ลักษณะเบื้องต้นเหล่านี้ทำให้เรามีความรู้สึกว่าเขาเหล่านั้นต่างก็เป็นพวกเดียวกับเรา และเขาก็รู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกับเรา ความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นง่ายมากเมื่อเราอยู่ร่วมกับกลุ่มคนต่างเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ แม้ว่าแผ่นดินอินโดจีนจะไม่ใหญ่โตมากมายนัก (746,406 ตารางกิโลเมตร) เมื่อเปรียบเทียบกับเอเชียตะวันออก ตะวันออกกลาง หรือดินแดนอื่น ๆ ของโลกแต่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในแต่ละประเทศนั้นสามารถสร้างความแตกต่างให้กับคนเชื้อสายเดียวกันได้มากพอสมควร กล่าวคือ แต่ละประเทศมีภาษาพูด มีวิถีชีวิต มีศิลปะ มีวัฒนธรรม มีการเมือง มีการปกครอง ฯลฯ ที่แตกต่างกัน และปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ก็มีผลทำให้แต่ละประเทศมีการเปลี่ยนแปลงของคนที่แตกต่างกัน

เรื่องราวของประเทศเพื่อนบ้านของเราที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็น การเปรียบเทียบในเชิงปริมาณเกี่ยวกับคนอินโดจีนมากกว่าการบอกเล่าและพรรณนาเรื่องต่าง ๆ ของคนอินโดจีน สำหรับข้อมูลคนอินโดจีนที่นำมาเสนอในบทความนี้ ผู้เขียนใช้ข้อมูลที่ได้จากการสืบค้นโดยใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ WWW (World Wide Web) เป็นหลัก เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราสามารถใช้อินเตอร์เน็ตสืบค้นข้อมูลมาใช้ประโยชน์ทางวิชาการได้อีกทางหนึ่ง

เริ่มจากข้อมูลแนะนำการท่องเที่ยวบนอินเทอร์เน็ต(The Internet Travel Guide) ของ Perter M. Geiser ที่ <http://www.stud.unisg.ch/~pgeiser/index-en.htm> พบว่าประเทศในกลุ่มอินโดจีนมีลักษณะของคน ดังตารางที่ 1

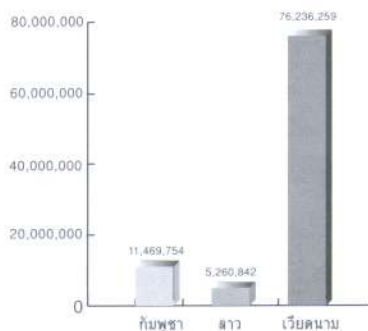
ตารางที่ 1 แสดงลักษณะของคนอินโดจีน

ลักษณะ-ประเทศ	กัมพูชา	ลาว	เวียดนาม
ชาติพันธุ์	เขมร 90% เวียดนาม 5% จีน 1% ที่เหลือเป็นจาม และมาเลย์	ลาวลุ่ม 50% ลาวเทิง 30% ลาวสูง 10-20% ไทย 10-20% จีน 3-4% เวียดนามและชน กลุ่มน้อย 68 กลุ่ม 1%	เวียดนาม 85% จีน จาม และชน กลุ่มน้อย 54 กลุ่ม 15%
ภาษา	เขมร อังกฤษ ฝรั่งเศส	ลาว ฝรั่งเศส อังกฤษ	เวียดนาม อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย
ศาสนา	พุทธ 95% ที่เหลือเป็น อิสลามและ นับถือผี	พุทธ 85% นับถือผี 15%	พุทธ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิเฮาฮัว ลัทธิเคาได้ อิสลาม คริสต์

จากฐานข้อมูลระหว่างประเทศที่สำนักงานสำมะโนประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกา (U.S.Bureau of the Census, International Data Base) ที่ www.census.gov/ftp/pub/ipc/www/idbprint.html พบว่าในปี ค.ศ. 1998 มีคนอาศัยอยู่บนแผ่นดินอินโดจีนประมาณ 92,966,855 คน ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีจำนวนคนมากที่สุด รองลงมาคือ ประเทศกัมพูชาและประเทศลาว ตามลำดับ ดังแผนภูมิที่ 1 ในช่วงระยะเวลา 10 ปี ระหว่างปี ค.ศ. 1994-2003 มีคนอินโดจีนเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 1,542,898.3 คน โดยแต่ละประเทศมีคนเพิ่มขึ้น ดังนี้

ประเทศกัมพูชา	มีคนเพิ่มขึ้นประมาณ	313,394.42	คน/ปี
ประเทศลาว	มีคนเพิ่มขึ้นประมาณ	146,447.02	คน/ปี
ประเทศเวียดนาม	มีคนเพิ่มขึ้นประมาณ	1,083,056.86	คน/ปี

แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนคนอินโดจีนปี ค.ศ. 1998

คนในสังคมชนบทจะมีวิถีชีวิตแตกต่างจากคนในสังคมเมือง ประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีสัดส่วนของสังคมชนบทน้อยกว่าสังคมเมือง แต่มีได้หมายความว่าประเทศที่มีสังคมเมืองมากกว่าสังคมชนบทจะดีกว่าประเทศที่มีสังคมชนบทมากกว่าสังคมเมือง เพราะทั้งสังคมชนบทและสังคมเมืองต่างก็มีปัญหาสังคม แต่แตกต่างกันที่สาเหตุและผลที่เกิด การแก้ไขปัญหาที่มีความยากง่ายพอ ๆ กัน แม้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในเมืองจากฐานข้อมูล ไม่มีข้อมูลปัจจุบันที่แสดงให้เห็นจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในเมืองของประเทศกัมพูชา ลาว และเวียดนามมีการเปลี่ยนแปลงไปจำนวนเท่าใดแล้วก็ตาม แต่จากข้อมูลที่มีอยู่แสดงให้เห็นว่าคนในประเทศกัมพูชา ลาว และเวียดนาม ส่วนใหญ่มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ในชนบทมากกว่าในเมืองดัง**ตารางที่ 2**

ตารางที่ 2 แสดงการตั้งถิ่นฐานในเมืองของคนอินโดจีน

ประเทศ	กัมพูชา	ลาว	เวียดนาม
ปี	1962	1990	1999
ร้อยละ	10.30	18.60	26.11

ประเทศที่มีที่ดินที่อุดมสมบูรณ์และมีขนาดใหญ่ ถือได้ว่ามีข้อได้เปรียบทางธรรมชาติสำหรับการตั้งถิ่นฐานบ้านเรือน เพราะที่ดินเหล่านั้นจะเป็นแหล่งผลิตอาหารเลี้ยงคนในประเทศได้เป็นอย่างดี แต่เมื่อมีคนมากขึ้นคุณค่าของที่ดินก็จะมีการขึ้นเป็นเงาตามตัวที่ดินถูกเปลี่ยนวัตถุประสงค์การใช้จากการเป็นแหล่งผลิตอาหารไปสู่การค้าและอุตสาหกรรมมากขึ้น มีหลายประเทศที่จ้องมองพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์และมีขนาดใหญ่แต่ยังไม่ได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์อย่างเต็มที่ในในประเทศที่กำลังพัฒนาในหลายประเทศ เพื่อเข้าไปสร้างฐานการผลิตโดยใช้เงินลงทุนที่ต่ำกว่าการลงทุนในประเทศของตนและมีทรัพยากรราคาถูกสำหรับการผลิตเพื่อไปจำหน่ายในตลาดการค้า ในปี ค.ศ. 1998 บนแผ่นดินอินโดจีนมีคนอาศัยอยู่ประมาณ 124.39 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร ประเทศที่มีคนอาศัยอยู่หนาแน่นมากที่สุด คือ ประเทศเวียดนาม 231.32 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร รองลงมา คือ ประเทศกัมพูชา 63.35 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร และประเทศลาว 22.22 คน ต่อตารางกิโลเมตร ตามลำดับ ดัง**ตารางที่ 3** ในช่วงระยะเวลา 10 ปี ความหนาแน่นของคนอินโดจีนเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 2.06 คนต่อ ตารางกิโลเมตร โดยแต่ละประเทศมีความหนาแน่นของคนเพิ่มมากขึ้นดังนี้

ประเทศกัมพูชา มีความหนาแน่นเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 1.73 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร
 ประเทศลาว มีความหนาแน่นเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 0.63 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร
 ประเทศเวียดนาม มีความหนาแน่นเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 3.29 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร

ตารางที่ 3 แสดงความหนาแน่นของคนอินโดจีน

ประเทศ-ปี	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003
กัมพูชา	56.7	58.34	59.99	61.67	63.35	65.07	66.83	68.62	70.45	72.31
ลาว	19.85	20.43	21.01	21.61	22.22	22.84	23.47	24.11	24.76	25.42
เวียดนาม	217.31	220.94	224.47	227.95	231.32	234.58	237.74	240.82	243.9	246.99

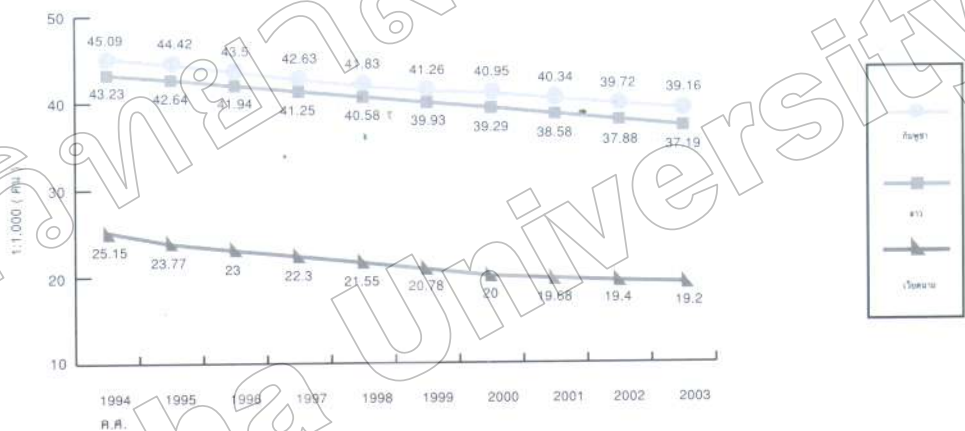
การเปลี่ยนแปลงจำนวนคนในแต่ละประเทศจะมีผลกระทบกับทิศทางนโยบายของรัฐในการพัฒนาประเทศโดยตรง กล่าวคือ หากมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว การบริการของรัฐอาจไม่เพียงพอกับความต้องการของคนเพิ่มขึ้น หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงลดลงเสมอ แรงงานในบางสาขาอาชีพอาจไม่เพียงพอกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ ทำให้ต้องรับแรงงานจากคนต่างชาติดั้งภาษาเข้ามา ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการขัดแย้งกันของวัฒนธรรม คนในประเทศอาจขาดความภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศก็เป็นได้ **การเปลี่ยนแปลงของจำนวนคนอินโดจีน** ในปี ค.ศ. 1998 จาก**แผนภูมิที่ 2-3** พบว่า คน

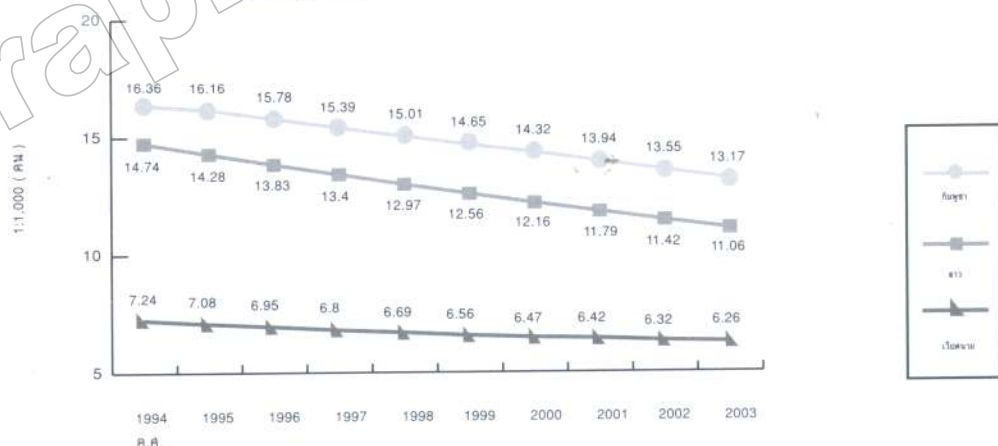
อินโดจีนมี**อัตราการเกิด** 25.13 ต่อ 1,000 คน และมี **อัตราการตาย** 8.04 ต่อ 1,000 คน ประเทศที่มีอัตราการเกิด และอัตราการตายมากที่สุด คือ ประเทศกัมพูชา มีอัตราการเกิด 41.83 ต่อ 1,000 คน และอัตราการตาย 15.01 ต่อ 1,000 คน รองลงมา คือ ประเทศลาว มีอัตราการเกิด 40.58 ต่อ 1,000 คน และอัตราการตาย 12.97 ต่อ 1,000 คน ส่วนประเทศเวียดนามมีคนเกิดและคนตายน้อยที่สุด คืออัตราการเกิด 21.55 ต่อ 1,000 คน และอัตราการตาย 6.69 ต่อ 1,000 คน ในช่วงระยะเวลา 10 ปี คนอินโดจีนมีการเกิดลดลง ประมาณปีละ 0.62 คน ต่อ 1,000 คน และมีการตายลดลงประมาณปีละ 0.14 คน ต่อ 1,000 คน โดยแต่ละประเทศมีคนเกิดและคนตายลดลง ดังนี้

ประเทศกัมพูชา	มีอัตราการเกิดลดลง ประมาณปีละ 0.65 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศลาว	มีอัตราการเกิดลดลง ประมาณปีละ 0.67 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศเวียดนาม	มีอัตราการเกิดลดลง ประมาณปีละ 0.66 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศกัมพูชา	มีอัตราการตายลดลง ประมาณปีละ 0.36 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศลาว	มีอัตราการตายลดลง ประมาณปีละ 0.41 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศเวียดนาม	มีอัตราการตายลดลง ประมาณปีละ 0.11 คน ต่อ 1,000 คน

แผนภูมิที่ 2 แสดงอัตราการเกิดของคนอินโดจีน

แผนภูมิที่ 3 แสดงอัตราการตายของคนอินโดจีน

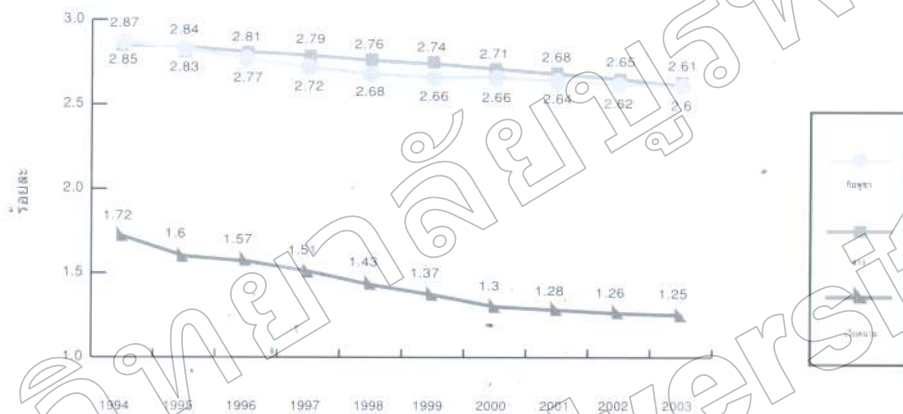
จากข้อมูลด้าน**การย้ายถิ่น** ในปี ค.ศ. 1998 ประเทศกัมพูชาและลาวมีจำนวนคนย้ายถิ่น 0 คน ต่อ 1,000 คน ประเทศเวียดนามมีจำนวนคนย้ายถิ่นออกจำนวน 0.54 คน ต่อ 1,000 คน จากข้อมูลในช่วง 10 ปี คือตั้งแต่ปี ค.ศ. 1993-2003 การย้ายถิ่นของประเทศกัมพูชาและลาวมีจำนวน 0 คนเช่นกัน (จากการสอบถามไปยัง International Programs Center, U.S. Census Bureau ทำให้ทราบข้อมูลการย้ายถิ่นของประเทศกัมพูชาและประเทศลาว ที่มีจำนวน 0 คนนั้น เป็นเพราะทางหน่วยงานไม่มีข้อมูลการย้ายถิ่นในช่วงดังกล่าว ซึ่งเราทั้งหลายคงทราบสาเหตุของการไม่มีข้อมูลของประเทศดังกล่าวเป็นอย่างดี) แต่ประเทศเวียดนามมี

จำนวนคนย้ายถิ่นออกลดลงประมาณปีละ 0.02 คน ต่อ 1,000 คน

การเพิ่มของคน ในอินโดจีน ปี ค.ศ. 1998 มีอัตราการเพิ่มประมาณร้อยละ 1.71 คน และจาก**แผนภูมิที่ 4** ประเทศกัมพูชาและประเทศลาวมีการเพิ่มของคนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 2.76 คน และร้อยละ 2.68 คน ส่วนประเทศเวียดนามมีการเพิ่มของคนน้อยกว่าประเทศอื่น ๆ คือ ร้อยละ 1.43 คน และในช่วงระยะเวลา 10 ปี การเพิ่มของคนอินโดจีนมีแนวโน้มลดลงประมาณร้อยละ 0.05 ต่อปี โดยแต่ละประเทศมีแนวโน้มการเพิ่มของคนลดลง ดังนี้

ประเทศกัมพูชา	มีอัตราการเพิ่มของคนลดลง ประมาณร้อยละ 0.03 คน /ปี
ประเทศลาว	มีอัตราการเพิ่มของคนลดลง ประมาณร้อยละ 0.03 คน/ปี
ประเทศเวียดนาม	มีอัตราการเพิ่มของคนลดลง ประมาณร้อยละ 0.05 คน/ปี

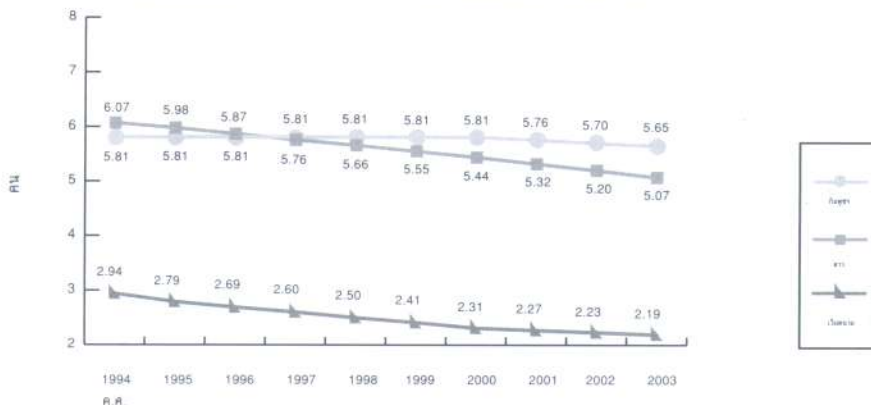
แผนภูมิที่ 4 แสดงอัตราการเพิ่มของคนอินโดจีน

เป็นธรรมชาติของผู้หญิงที่สามารถมีลูกได้ แต่หากมีลูกมากไปสุขภาพร่างกายของผู้หญิงก็จะเสื่อมโทรมลงตามไปด้วย การมีลูกมากหรือลูกน้อยยังแสดงให้เห็นว่า รัฐบาลมีนโยบายการวางแผนครอบครัวหรือไม่อย่างไร ประเทศนั้น ๆ มีขนาดครอบครัวขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงไปถึงเรื่องของการผลิตที่จะต้องบรรจุผลิตภัณฑ์สำหรับจำแนกแจกจ่ายให้เหมาะสมกับขนาดของครอบครัวผู้บริโภคด้วย **การเจริญพันธุ์ของผู้หญิง** ในอินโดจีนจาก**แผนภูมิที่ 5** ในปี ค.ศ. 1998 ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงอินโดจีนที่มีอายุระหว่าง 15-49 ปี มีลูกลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับ 4 ปีที่ผ่านมา โดยผู้หญิงในประเทศกัมพูชาสามารถมีลูกได้มากกว่าประเทศอื่น ๆ คือ 5.81 คน รองลงมาคือ ประเทศลาว 5.66 คน และผู้หญิงของประเทศเวียดนามสามารถมีลูกได้น้อยที่สุดคือ 2.50 คน และในช่วงระยะเวลา 10 ปี ผู้หญิงอินโดจีนมีลูกลดลง โดยแต่ละประเทศผู้หญิงจะมีลูกลดลงดังนี้

ประเทศกัมพูชา	ผู้หญิง 1 คน มีลูกลดลง ประมาณ 0.01 คน/ปี
ประเทศลาว	ผู้หญิง 1 คน มีลูกลดลง ประมาณ 0.11 คน/ปี
ประเทศเวียดนาม	ผู้หญิง 1 คน มีลูกลดลง ประมาณ 0.08 คน/ปี

แผนภูมิที่ 5 แสดงอัตราการเจริญพันธุ์ของผู้หญิงอินโดจีน

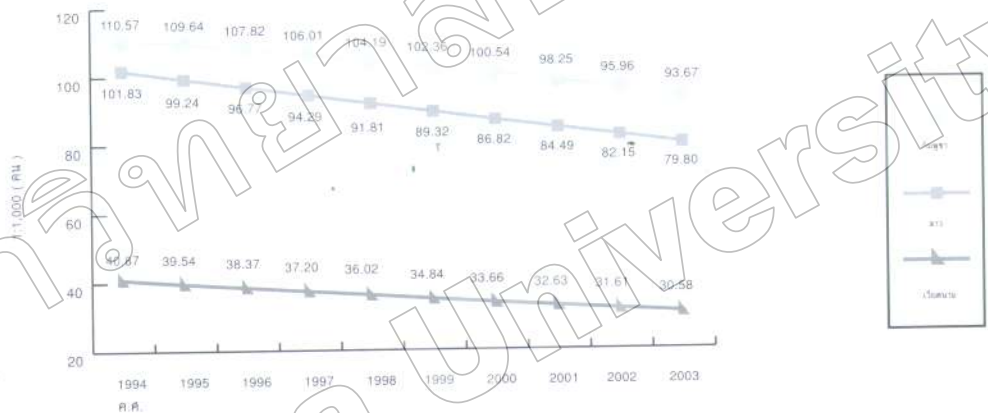

ประเทศใดตามที่มีการรักษาพยาบาลที่ดีและมีคุณภาพ จำนวนการตายของคนจะมีปริมาณต่ำกว่าประเทศที่ขาดแคลนทางการแพทย์ และเป็นธรรมดาที่ไม่มีพ่อแม่คนใดที่ต้องการให้ลูกของตนที่เกิดมาและกำลังอยู่ในวัยน่ารักและน่าเอ็นดูต้องจากไปก่อนวัยอันควร **การตายของเด็กทารก** เป็นดัชนีหนึ่งที่ใช้ให้เห็นว่าการแพทย์ของอินโดจีนมีความเจริญก้าวหน้ามากน้อยเพียงใด ข้อมูลการตายของเด็กทารกเป็นดัชนีบอกให้ทราบว่าเด็กอินโดจีนที่มีอายุน้อยกว่า 1 ขวบ มีการตายจำนวนเท่าใด จากข้อมูลพบว่าในปี ค.ศ. 1998 อินโดจีนมีการตายของเด็กทารกลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับ 4 ปีที่ผ่านมา และจาก**แผนภูมิที่ 6** ประเทศกัมพูชามีเด็กทารกตายมากที่สุด 104.19 คน ต่อ 1,000 คน รองลงมา คือ ประเทศลาว 91.81 คน ต่อ 1,000 คน และประเทศเวียดนาม มีเด็กทารกตายน้อยที่สุด 36.02 คน ต่อ 1,000 คน และในช่วงระยะเวลา 10 ปี อินโดจีนมีแนวโน้มการตายของทารกลดลง โดยแต่ละประเทศมีการตายของทารกลดลง ดังนี้

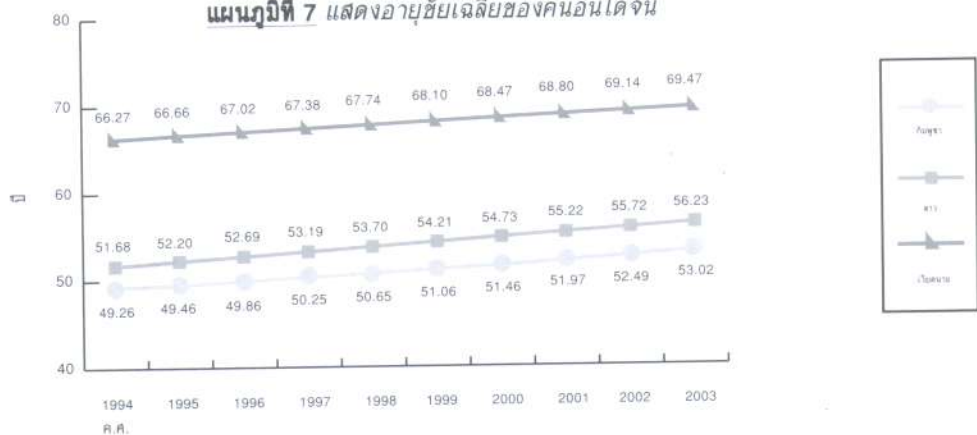
ประเทศกัมพูชา	มีอัตราการตายของทารกลดลง ประมาณปีละ 1.90 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศลาว	มีอัตราการตายของทารกลดลง ประมาณปีละ 2.46 คน ต่อ 1,000 คน
ประเทศเวียดนาม	มีอัตราการตายของทารกลดลง ประมาณปีละ 1.14 คน ต่อ 1,000 คน

แผนภูมิที่ 6 แสดงอัตราการตายของเด็กทารกอินโดจีน

อายุของคนในแต่ละประเทศจะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับของการพัฒนาประเทศ กล่าวคือ เมื่อประเทศมีการพัฒนามากขึ้นคนในประเทศก็จะมีอายุยืนมากขึ้นตามไปด้วย บางครั้งเราอาจมองว่าคนแก่คนชราเป็นภาระที่ต้องเลี้ยงดู แต่เราสามารถสร้างภาพของคนเฒ่าคนแก่ในคดีขึ้นด้วยการให้เขาทำหน้าที่เป็นผู้อบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ถ่ายทอดวัฒนธรรมในอดีตไปสู่คนรุ่นหลัง ๆ ไม่ได้กลัวหรือ ตัวเลข**อายุขัยเฉลี่ย** จาก**แผนภูมิที่ 7** ในปี ค.ศ. 1998 ประเทศต่าง ๆ บนแผ่นดินอินโดจีนมีอายุขัยเฉลี่ยสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ 4 ปี ที่ผ่านมา โดยคนในประเทศเวียดนามจะมีอายุขัยเฉลี่ยมากที่สุด 67.74 ปี รองลงมา คือ ประเทศลาว 53.70 ปี และคนในประเทศกัมพูชามีอายุขัยเฉลี่ยน้อยที่สุด 50.65 ปี และในช่วงระยะเวลา 10 ปี คนอินโดจีนมีอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น โดยแต่ละประเทศมีอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ดังนี้

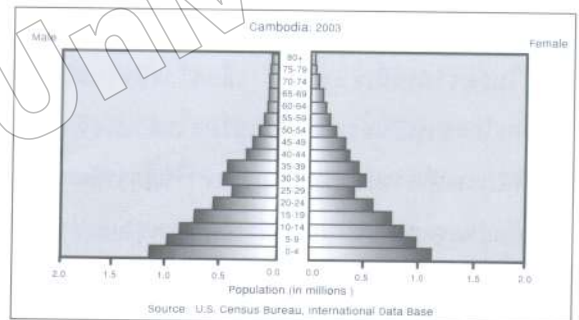
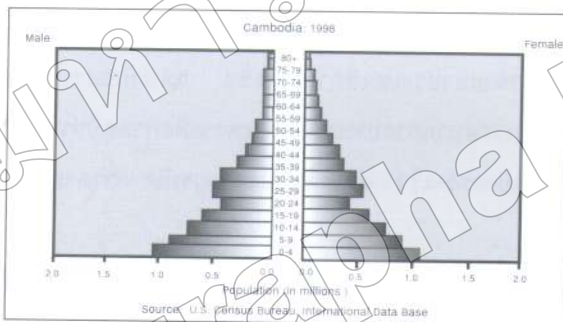
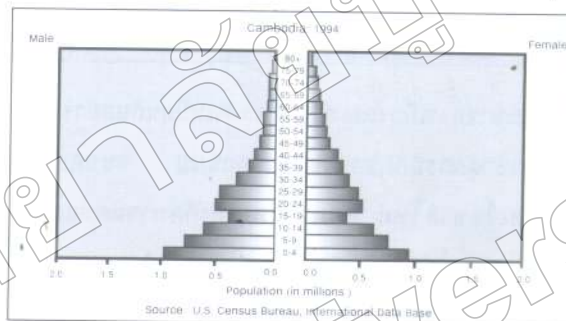
แผนภูมิที่ 7 แสดงอายุขัยเฉลี่ยของคนอินโดจีน

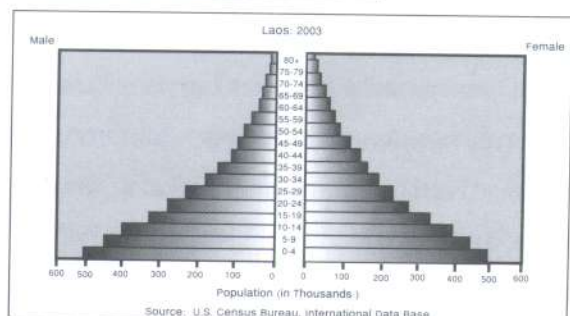
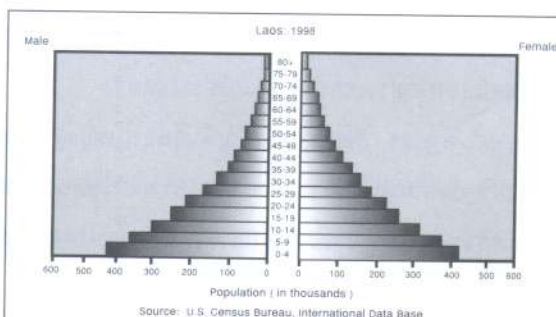
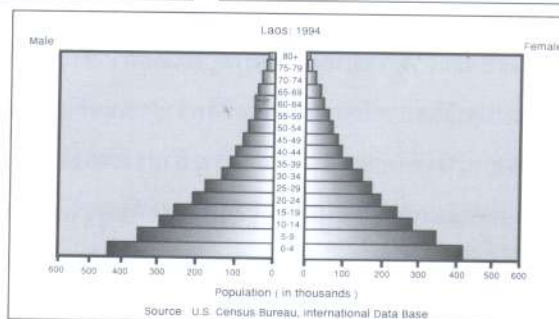
ประเทศกัมพูชา	มีอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 0.42 ปี
ประเทศลาว	มีอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 0.51 ปี
ประเทศเวียดนาม	มีอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ประมาณปีละ 0.36 ปี

ประเทศใดที่มีวัยแรงงานต้องรับภาระวัยพึ่งพิงมาก ความสามารถในการพัฒนาประเทศก็จะถูกเหนี่ยวรั้งให้ดำเนินไปอย่างช้าๆ **โครงสร้างอายุของคนอินโดจีน** จากแผนภูมิโครงสร้างอายุของคนประเทศกัมพูชา ลาว และเวียดนาม ปี ค.ศ. 1994, 1998 และ 2003 รูปร่างของแผนภูมิปิรามิดมีลักษณะฐานกว้างยอดแหลม แสดงให้เห็นว่าคนอินโดจีนที่อยู่ในวัยหนุ่มสาว อายุระหว่าง 15-59 ปี หรือที่เรียกว่า วัยแรงงานต้องรับภาระในการเลี้ยงดูเด็ก อายุต่ำกว่า 15 ปี และคนชรา อายุ 60 ปีขึ้นไป หรือที่เรียกว่า วัยภาระพึ่งพิงอยู่ในสัดส่วนที่สูงมาก แต่หากดูจากแผนภูมิของประเทศเวียดนามปี ค.ศ. 2003 รูปร่างของแผนภูมิโครงสร้างอายุมีแนวโน้มเปลี่ยนไปสู่แผนภูมิที่มีฐานแคบลง และบริเวณแผนภูมิช่วงของวัยแรงงานมีการขยายตัวมากขึ้น ทำให้คาดการณ์ได้ว่าประเทศเวียดนามในอนาคต วัยแรงงานจะรับภาระเลี้ยงดูวัยภาระพึ่งพิงลดน้อยลง กำลังในการผลิตและพัฒนาประเทศของประเทศเวียดนามมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โอกาสในการพัฒนาประเทศของประเทศเวียดนามจึงมีมากกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาว

โครงสร้างอายุของคนประเทศกัมพูชา
ปี ค.ศ. 1994, 1998 และ 2003

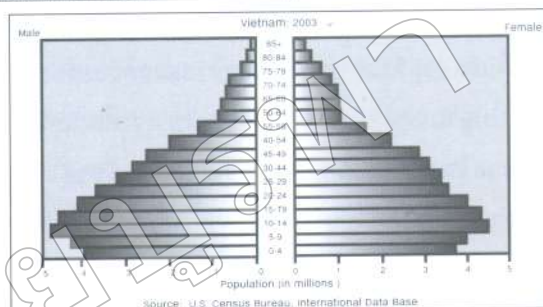
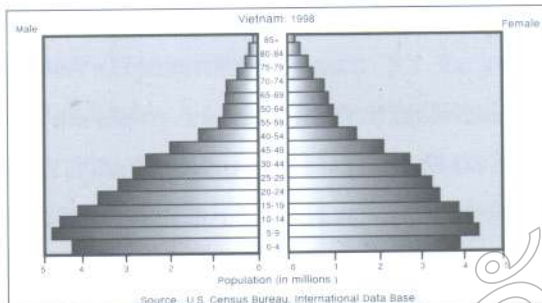
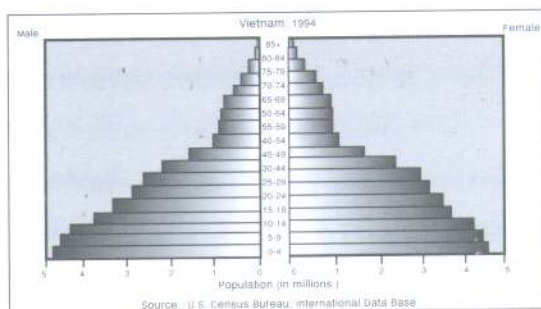
โครงสร้างอายุของคนประเทศลาว
ปี ค.ศ. 1994, 1998 และ 2003

โครงสร้างอายุของคนประเทศเวียดนาม

ปี ค.ศ.1994, 1998 และ 2003

คนอินโดจีนมีลักษณะทางการเมืองและการปกครองเหมือนกันอย่างหนึ่ง คือ เคยตกอยู่ภายใต้อิทธิพลอำนาจนิยม เคยผ่านการต่อสู้และเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การปกครองระบบสังคมนิยม แบบคอมมิวนิสต์ เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้คนอินโดจีนได้รับวัฒนธรรมตะวันตก เกิดเชื้อชาติใหม่ คนภายในชาติเกิดการแตกแยกมีการต่อสู้ฆ่ากันเอง สูญเสียทั้งชีวิต ทรัพย์สิน ทรัพยากรธรรมชาติ และโอกาสในการพัฒนาประเทศไปหลายปี

หลังจากความขัดแย้งรุนแรงลดลง บางประเทศมีสถานการณ์อยู่ในสภาวะสงบสุขแล้วก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากข้อมูลเกี่ยวกับหลายด้านแล้วพบว่า บนแผ่นดินอินโดจีนควรมีการวางแผนเกี่ยวกับคนเพื่อลดปริมาณการเกิด การตาย และการเจริญพันธุ์ให้อยู่ในอัตราส่วนที่เหมาะสม เพื่อสร้างปัจจัยสนับสนุนในการพัฒนาประเทศที่กำลังเกิดขึ้น แต่หากมองเป็นรายประเทศ ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่ได้เปรียบในด้านปัจจัยการพัฒนาประเทศมากกว่าประเทศอื่น เพราะมีสภาพภูมิประเทศและทำเลที่ตั้งของประเทศดีกว่าประเทศอื่น จึงทำให้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มีอัตราการเกิด การตาย และภาวะการเจริญพันธุ์ของคนลดลงมากกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาว

จากภาพความเป็นอยู่ของคนอินโดจีนที่ส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่ในชนบทมากกว่าในเมือง สภาพดังกล่าวจะมีความสัมพันธ์กับอัตราการเกิดมาก อัตราการตายมาก และการเจริญพันธุ์ของผู้หญิงมีมากเป็นธรรมดา ยกเว้นประเทศเวียดนามเท่านั้นที่มีอัตราการเกิดน้อย อัตราการตายน้อย และการเจริญพันธุ์ของผู้หญิงมีน้อยกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาวมากกว่าประมาณหนึ่งเท่าตัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนของประเทศเวียดนามมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาวมากจนยากที่จะพัฒนาให้ทันกัน

ดัชนีการย้ายถิ่นออกนอกประเทศมากกว่าการย้ายถิ่นเข้าประเทศของประเทศเวียดนาม ชี้ให้เห็นว่า คนภายในประเทศเวียดนามน่าจะมีความเสรีภาพในการเลือกที่อยู่อาศัยมากกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาว (แม้ว่าเราจะไม่มียข้อมูลของประเทศกัมพูชาและลาวก็ตาม แต่จากสภาพภูมิประเทศ เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครองทำให้เราอาจกล่าวได้ว่าการย้ายถิ่นระหว่างประเทศของคนประเทศกัมพูชาและประเทศลาวคงจะทำได้ยากกว่าประเทศเวียดนาม) ปัจจุบันการย้ายถิ่นออกนอกประเทศของคนประเทศเวียดนามไม่น่าจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลักเรื่องความกดดันทางการเมืองการปกครองเหมือนในอดีตที่ผ่านมา และประเทศเวียดนามน่าจะมีความเข้มงวดในการย้ายถิ่นออกนอกประเทศน้อยกว่าประเทศกัมพูชาและประเทศลาว

การที่ประเทศกัมพูชาและประเทศลาวมีอัตราการเกิดสูง อัตราการตายสูง อัตราการเจริญพันธุ์ของผู้หญิงสูง และคนมีอายุเฉลี่ยต่ำกว่าประเทศเวียดนามแสดงให้เห็นว่า วงจรชีวิตของคนประเทศกัมพูชาและประเทศลาวยังดำเนินไปตามธรรมชาติของการเกิด แก่ เจ็บและตายโดยไม่มีปัจจัยความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์มาเป็นปัจจัยควบคุมเหมือนประเทศเวียดนาม

ปัจจุบันจำนวนของคนในประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นหรือเพิ่มน้อยลง เกิดมาจากการควบคุมของคนด้วยกันเองกลุ่มหนึ่ง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเกิดจากการควบคุมโดยธรรมชาติ การเพิ่มของคนในประเทศบนแผ่นดินอินโดจีนทั้งสามประเทศ กำลังอยู่ระหว่าง 2 ขั้วของการควบคุมจำนวนคน 2 แบบที่กล่าวมาแล้ว ทั้งสามประเทศยังไม่เข้าสู่สภาวะการเพิ่มของคนที่มีจำนวนติดลบ จนเกิดความวิตกว่าในอนาคตจะขาดทรัพยากรมนุษย์ในการพัฒนาประเทศ และยังไม่เข้าสู่สภาวะการเพิ่มขึ้นของคนที่มีปริมาณมากจนเกิดการขาดแคลนปัจจัย 4 จนถึงกับมีความขัดแย้งและฆ่าฟันกันเอง

แม้ว่าคนอินโดจีนจะมีคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกัน แต่คุณภาพชีวิตของคนนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่เขาอยู่ คนที่มีคุณภาพที่ดีแต่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมก็ไม่สามารถทำประโยชน์สูงสุดให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง เราอาจเห็นได้ว่าสังคมที่มีการพัฒนาที่ดีแล้วหลายประเทศ ยังมีคนที่มีคุณภาพชีวิตต่างกันอยู่หลายระดับคละเคล้ากันไป เพราะธรรมชาติของโลกมนุษย์ยังไม่มีที่ใดที่มีความสมบูรณ์อย่างแท้จริง หากทุกอย่างสมบูรณ์หมดแล้ว การเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วคนเราทั้งหลายจะทำอะไรกันดีเล่า